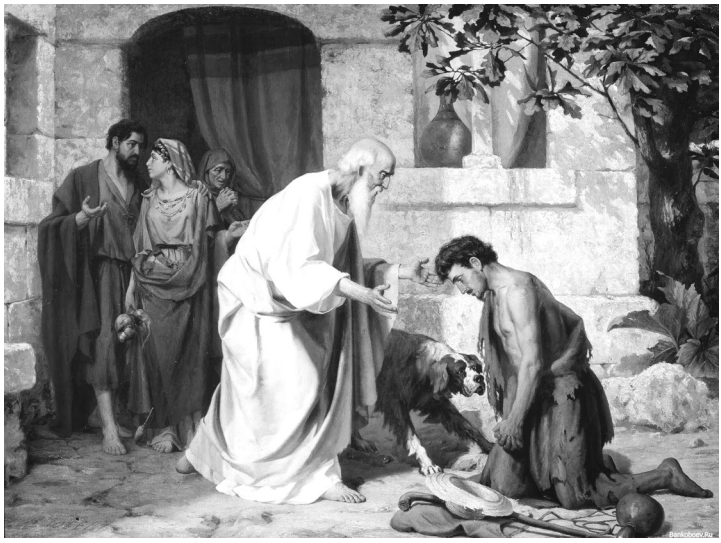
KERESZTYÉN BŰNBÁNAT

ÉLETKÉRDÉSEK – BIBLIKUS VÁLASZOK IV.

Magyar Református Presbiteri Szövetség
M R P
30

KERESZTYÉN BŰNBÁNAT
ÉLETKÉRDÉSEK – BIBLIKUS VÁLASZOK 2

Írták:
Ajánlás: *Steinbach József*
Bevezetés: *Viczián Miklós*
Buzdítás bűnvallásra: *Tóth János*
A bűn modern problematikája: *Tatai István*
Megvallom neked: *Siklós József*
A bűnelrendezés 7 lépése: *Presbiterkonferenciák alapján*
Bűnbocsánat: *Tompa Mihály*
Teljes kegyelem Krisztusban: *Sándor Levente*
Az Úr érkezése: *Ady Endre*

Szerkesztő:
Judák Endre

Kiadó:
Magyar Református Presbiteri Szövetség

Felelős kiadó:
Viczián Miklós ügyvezető elnök

Nyomdai kivitelezés:
Rózsa Nyomda. 2030. Érd, Törökbálinti út 34.

Terjesztés:
Szabó Tünde
E-mail: mrpsz.ugyvitel@gmail.com
Tel: 06 (30) 74-77-177

Tervezőszerkesztő
Szabados Tamás

ISBN:

TARTALOMJEGYZÉK

KERESZTYÉN BŰNBÁNAT,
ami Isten gyermekeinek napi gyakorlata

Ajánlás 4
A bűn modern problematikája **(mp3)** 4
Bevezetés 5
Buzdítás bűnvallásra 11
A bűnbánat lépései 15
Megvallom Neked 15
A bűnvallás szentsége 16
A keresztyén bűnbánat 7 lépése 17
1. Bűnismeret 17
2. A bűn felismerése az életemben, amire a Szentlélek rámutat 19
3. A bűn megbánása 19
4. Bűnvallás Isten előtt 20
5. Bűnvallás az ember előtt, aki ellen vétkeztem 22
6. A bűn következményeinek rendezése 23
7. A bűn elhagyása 23
Reményik Sándor: Kegyelem 26
A bűnbánati alkalmak jelentősége 27
Tompa Mihály: Bűnbocsánat 28
Teljes kegyelem Krisztusban 31
Ady Endre: Az Úr érkezése 43

KEDVES OLVASÓ!

Egy olyan három könyvecskéből álló sorozat második kötetét tartod a kezedben, amelyik az élet három fontos területét kívánja reflektorfénybe állítani, és azokban a Biblia alapján eligazítást adni.

Nevezetesen, az első füzetben a párválasztás és házasság kérdésével foglalkozunk, a következőben a bűn és bűnrendezés kérdésével, s végül, a harmadik füzetben az Isten szerinti egység kérdésével.

Annak érdekében, hogy jelen füzetünk fontosságát, jobban megértsük, és a bűnbánatban az Isten által kívánt utat követhessük, előkészítésként hallgassuk meg:

Tatai István: „A bűn modern problematikája" c. előadását, amit a **www.presbiterkepzes.hu** lapon az Átfogó tanítások rovatban találunk.

A link: http://presbiterkepzes.hu/sites/default/files/121124_pcsn_DrTI%282%29.mp3

BEVEZETÉS

Mindezek elé kívánkozik egy bevezető fejezet, amelyik arra irányítja a figyelmünket, hogy ki is a magát a Bibliában kijelentő Isten, és mit tett Ő, annak érdekében, hogy akaratát megismerjük, majd elismerjük azt a magunk számára kívánatosnak, s akarjuk is azt követni – és mi történik, ha ez nem sikerül.

Le kell szögeznünk, hogy mindaz, amit a következőkben olvashatunk, csakis a személyes, az Úr Jézus életművébe vetett hittel ragadható meg. Vagyis, nem a „hiszem, ha látom" hétköznapi dimenzióiban tájékozódó hozzáállást igényelnek e könyvek az olvasójától, hanem a Biblia lapjain kijelentett tanítások alapján: „ha megértem, akkor követni fogom, s majd (reménység szerint) meg is tapasztalom" hitbeli döntéssel érdemes csak nekivágni ennek az olvasmánynak.

Kezdjük a Szentírás első emberpárról szóló beszámolójánál, Ádámnál és Évánál, sőt még előbb, a világ teremtésénél! Ragadjuk meg hittel azt a tényt, hogy *„kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet"*, beleértve annak működési rendjét is! Ennek megfelelően Isten hatalmát, dicsőségét, és végtelen tudását tükrözi az egész világegyetem. Mindaz, amit érzékszerveinkkel érzékelni tudunk, ennek a hatalmas alkotásnak csak egy elenyésző része, mégis számunkra végtelen nagynak és végtelenül összetettnek tűnik. Pusztán a világot szemlélve, kutatva is felismerhetjük Teremtőjének hatalmát és Isten szeretetének kifejezését az ember iránt. Azonban Urunk kijelentette magát azoknak az embereknek az életén és írásán keresztül is, akik elkezdték a Biblia lapjait írni, így született az Ószövetség. Ezt követően Teremtőnk legnyilvánvalóbb kijelentése Önmagáról, Fiának, Jézusnak a földi életre születésével történt 2000 éve. Jézus életéről apostolai

számoltak be, majd első tanítványai, követői az ősgyülekezetekben. Így jött létre a Biblia második része, az Újszövetség. A Biblia első könyve úgy mutatja be az embert, mint akik mindnyájan Isten teremtményei vagyunk. Ő határozta meg helyünket a világegyetemben. Ő szabja meg életünk rendjét, mozgásterünk határait is. Isten kijelentéséből megtudhatjuk, hogy *„megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette”*. Úgy is szoktuk mondani, hogy Isten az embert az Övele való közösségre teremtette. Akkor van az ember a helyén, ha a Teremtőjével közösségben lehet. Amint megszakad ez a közösség, mint amikor a kapcsolat az űrhajó és a földi irányító központ között megszakad, akkor rögtön egy veszélyes állapot alakul ki. Ez történt akkor, amikor az ember nem hallgatva teremtő Urára fellázadt ellene, még a teremtés hajnalán. Ugye, ismerjük a „ne dirigáljon nekem senki, tudom én, hogy mit csináljak” gondolkodásmódot? Ebbe születünk bele mindannyian. Már a kicsi gyerek is toporzékol, hogy majd én, én, én.

A kapcsolatot mi magunktól helyreállítani nem tudjuk, de életünknek Isten ismerete nélküli időszakában tulajdonképpen nem is akarjuk, hiszen még azt sem tudtuk, hogy erre szükségünk lenne. Ezért Ő maga jelentkezett emberek által kijelentett akaratával, a Bibliával, elmondva, hogy hol keressük, mit vagy kit keressünk, és egyáltalán, kell-e keresnünk valakit?

Istent, mint három személy tökéletes egységét ismerhetjük meg a Szentírásból, mégpedig az Atya, a Fiú és a Szentlélek személyében. Tökéletességük előtt semmi rossz, hibás, tökéletlen nem állhat meg. Isten igazsága megköveteli, hogy a bűn, büntetést vonjon maga után. Így az Isten ellen fellázadt, saját útját járó embernek önmagától esélye sincs a Szentháromság Istennel való közösségre, de még büntetésre is számíthat. Hiszen Isten előtt csak hibátlan, igaz és tökéletes állhat meg.

De ki méltó erre? Ki ilyen tökéletes? Csak valamelyik isteni személy. Ezért úgy döntött a Teremtő Isten, hogy Fiát elküldi az Úr Jézus személyében, hogy átvállalja a nekünk járó büntetést, és ezzel minket felszabadítson az ítélet alól. A Fiú Isten azért öltött emberi testet, hogy velünk, emberekkel tökéletes élet-közösséget vállaljon, s helyettes áldozatával, bemutassa, megismertesse ezt az isteni tervet.

Amikor az Úr Jézust ártatlanul elítélték, megkínozták és keresztre feszítették, akkor helyettünk vállalta az ítéletet. Csere történt. Ő magára vállalta a mi lázadásunk büntetését, hogy mi megkaphassuk az Ő ártatlanságát és tökéletességét, és így helyreálljon a megromlott kapcsolat. Hitvallásunk, a Heidelbergi Káté, a 60. kérdés- feleletében így foglalja ezt tömören össze:

„Kérdés: Mi módon vagy igaz Isten előtt?

Felelet: Egyedül a Jézus Krisztusban való igaz hit által. Bár lelkiismeretem vádol, hogy Isten parancsolatai ellen súlyosan vétkeztem, azokból soha egyet sem tartottam meg, és még mindig hajlamos vagyok minden rosszra. Isten az ő ingyen kegyelméből, minden érdemem nélkül, nekem ajándékozza és tulajdonítja Krisztus tökéletes elégtételét, igazságosságát és szentségét. Ezért én úgy állhatok Isten elé, mintha soha semmi bűnt nem követtem volna el, és mintha én tanúsítottam volna azt az engedelmességet is, amelyet Krisztus érettem tanúsított, – de csak akkor, ha Krisztus jótéteményeit hívő szívvel elfogadom."

Ebből a hitvallási részből érthetjük meg, hogy így válik az lehetségessé, hogy minden alkalmatlanságunk ellenére is, helyreálljon a közösségünk a Teremtőnkkel.

Mint ahogy azt elöljáróban jeleztük, a hit az az érzékszervünk, amellyel kapcsolódhatunk Istenhez, ami itt még pontosításra is került: **csak a Jézus Krisztusban való igaz hit.** A

helyettes áldozat megtörtént immár kétezer éve a Golgota keresztjén. Krisztus szenvedett ott mihelyettünk/helyettem. Még meg sem születtünk, és Krisztus már eleget tett bűneinkért! Ez elvégzett tény, ehhez mi semmit hozzá nem tehetünk, csak hittel fogadhatjuk el, vehetjük át ezt.

Mi szükség van akkor a bűnbánatra?

Nos, a következő fejezetben tárgyalt bűnbánat annak a kifejezése, hogy megtérésem ideje óta őszintén bánom, hogy önösségemmel figyelmen kívül hagytam Úr Jézus nekem elkészített áldozatát, aki már akkor életét adta értem, amikor még meg sem születtem. Mivel megtérésem után, egyre inkább szeretnék az Ő életpéldájához hasonulni, ezért nem szeretném, hogy bármilyen gondolatom, szavam, vagy tettem, vagy mulasztásom elválasszon Őtőle. Ezért megvallom, hogy mi az, amit nem kívánok többé tenni és vállalni. Végül kérem, hogy erősítsen ebben a döntésemben, és hálát adok Krisztus helyettem vállalt áldozatáért. Tehát a bűnbánat nem könyörgés a bűneim bocsánatáért, hiszen a bocsánat már el van készítve, hanem annak elfogadása hit által. (Szoktuk használni azt a hasonlatot, hogy az útlevél nem akkor lesz a mienk, amikor elkészül, hanem amikor átvesszük azt.)

A Biblia ennek a folyamatát úgy írja le a Szentírás lapjain, hogy Isten megismerteti velünk teremtési rendjét, és velünk kapcsolatos akaratát. Olvashatjuk ezt magunk is, de szólhat hozzánk a mások által magyarázott Igében is. Miközben olvassuk/hallgatjuk, a Szentlélek személyessé teszi számunkra. Halló fület, látó szemet, megújult értelmet és akaratot ad. Más szóval újjászül lelkileg, hogy felismerjük és szeressük Isten akaratát, és meggyűlöljük mindazt, ami elválaszt az Ő követésétől.

Ami emberi természetemben Istentől elválaszt, azt nevezi a Biblia bűnnek. Mi az igaz bűnbánat? Így foglalja ezt össze hitvallásunk, a Heidelbergi Káté a 88-91. feleleteiben:

„Az igaz bűnbánat kettős:

1. az óember megöldöklése, ami azt jelenti, hogy: bűneinket szívből fájlaljuk, valamint egyre jobban gyűlöljük és kerüljük azokat.

2. az új ember megelevenítése, ami azt jelenti, hogy: Istenben való szívbeli öröm Krisztus által,és az Isten akarata szerinti jó cselekedetekben gyönyörködő szeretet.

Így a bűnbánat gyakorlatias lépései:

- a bűn felismerése, néven nevezése(bevallása), és megbánása alázatos és megtört szívvel,
- szembefordulás a bűnnel, vagyis annak elhagyása,
- bocsánatkérés, és hálaadás Krisztusnak az elvégzett áldozatért,
- valamint a bűnöm elhagyása felett érzett öröm,
- Isten segítségének a kérése, hogy őrizzen meg a visszaeséstől, valamint felismerése annak, amit igaz hitből cselekedhetek, amik Isten törvényének megfelelnek és az ő dicsőségére történnek.
- Végül, ha felismert bűnömmel embertársamnak kárt okoztam, akkor – lehetőség szerint – igyekezzek azt a lelki, vagy fizikai kárt helyreállítani.

Ami ezután semmivel nem helyettesíthető felismerés az a bűnbocsánat feletti öröm, az Istenfiúság ajándéka és tudata!

Ezt a folyamatot szoktuk „napi megtérésnek” is nevezni: elfordulás a bűntől, és odafordulás a kegyelmes Istenhez.

Hozzátesszük még végső lépésként, hogy ha így végigvezetett téged kedves olvasó az Úr Isten a bűnbánat folya-

matán, akkor légy te is „örömmondó, békekövet”, és tégy bizonyságot a téged megszabadító Szentháromság Istenről! Hirdesd az evangéliumot (ami azt jelenti, hogy örömhír)!

„Most már tudom, testvéreim, hogy tudatlanságból cselekedtetek, mint a ti elöljáróitok is. De Isten így teljesítette be azt, amit minden prófétája által előre megmondott, hogy az ő Krisztusa szenvedni fog. Tartsatok tehát bűnbánatot, és térjetek meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek; hogy eljöjjön az Úrtól a felüdülés ideje, és elküldje Jézust, akit Messiásul rendelt nektek.” (ApCsel 3,17–20)

Dr. Viczián Miklós
a MRPSz ügyvezető elnöke

BÁTORÍTÁS, BIZTATÁS A BŰNVALLÁSRA

„Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket." (Zsolt 103,12)

A magát keresztyénnek gondoló vagy valló ember életének is vannak olyan területei, melyekről nehezen nyilatkozik meg. Ezek közé tartozik a bűnvallás szükségességének kérdése is. Szeretnénk, ha az ezen írásban megfogalmazott gondolatok segítenének annak a megértésében és elfogadásában, hogy itt valóban nagyon fontos dologról: életkérdésről, örökélet kérdéséről van szó!

Első lépésként azt érdemes tisztázni, hogy mit kell megbánni, mit kell megvallani: mit jelent a bűn az ember életében? Abból a tényből kell kiindulni, hogy az ember az Édenkert eseménye óta is, ami lelki halállal járt, vágyat érez autonómiájának megvalósítására. Arra, hogy nem véve figyelembe a bűneset következményét, élni szeretne a teremtésben biztosított választási szabadság lehetőségével. Ennek az a következménye, hogy Isten és az Ő törvénye nélküli, a saját törvényei által szabályozott életet folytat, nem Teremtőjére hallgat, ez pedig az ördög útja. Biblikus értelemben ennek a lázadásnak, céltévesztésnek a következményeiben nyilvánul meg a bűn akár gondolatban, szóban vagy tettben és mulasztásban. S hogy mik ebből a konkrét következmények, az mindenkinek a maga életében mutatkozik meg a legkülönbözőbb módon és formában.

Isteni teremtettségünk nagy ajándéka és lehetősége volna, hogy választhatnánk a jó és a rossz között. *„Tanúul hívom ma ellenetek az eget és a földet, mert elétek adtam az életet*

és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet (örökéletet), hogy élhess te és utódaid is!" (5Móz 30,19) – mondja az Úr.

Azt is tudni kell azonban, hogy „teljes és abszolút értelemben vett szabadsága nem volt az Isten által teremtett embernek... A teremtményi lét eleve korlátokat is jelentett az ember számára." (Szűcs Ferenc: Hitvallásismeret)

A bűnesetnek tehát szomorú következménye van. Nem azt választjuk, ami a jó, ami Istennek kedves, hanem azt választjuk, amire megromlott természetünk ellenállhatatlan kényszerrel rávesz. (Róm 7,14–20). Szomorú, de ez a kárhozat útja.

Isten gyermekének megvan a szabadsága a jó választására is, ha a szív a Szentlélek uralma alatt áll. Helytelen, hibás döntéseink következményeit láttatja be Isten, amikor életre kelti, érzékennyé teszi a lelkiismeretünket. „A szabad akarat hiánya nem menti fel az embert a felelősség alól, hiszen megromlott akarata ellenére is az ember az, aki a bűnt elköveti." (Szűcs Ferenc: Hitvallásismeret) Szentlelke által azonban Isten rámutat a konkrét bűnre, mint Dávidnál: *„Te vagy az az ember"*. Így lehet és kell felismernünk tetteink helytelenségét, céltévesztésünket, lázadásunkat. Ezt kell belátnunk és megbánnunk, de erre saját erőnkből képtelenek vagyunk.

Az Istentől való elszakadás tette ellentmondásossá az ember lényét, s mivel egyben a szeretet forrásától szakadt el, nem tud igazán szeretni, és ezért nem tudja betölteni Isten törvényét.

A bűnbánatra jutás megelőző állapota tehát a bűntudatra jutás, ami tulajdonképpen jótékony és életfontosságú állapot, olyan, mint amikor a szervezetben a láz jelzi a betegséget. A bűntudat érzése mellett is sokan érzik úgy, hogy a bűnbánat kínos dolog, jó lenne elkerülni, de szeretnénk beláttatni, hogy

nem térhetünk ki előle! Tudnunk kell azt is, hogy a bűnvallás, bűnbánat nélkül élő ember egyben bűnbocsánat nélkül élő ember is. Bűnbocsánat nélkül pedig az örökéletnek, annak a drága ajándéknak az elvesztése a sorsunk, amit Jézus Krisztus a Golgotán szerzett az Őt szeretőknek. Be kell látnunk, el kell hinnünk és hálásnak lennünk, hogy Jézus a mi bűneinkért/az én bűneimért is – az életét adta! (Jn 3,16)

Hitvalló reformátusként azt is tudnunk kell, hogy a krisztusi új élet első jele, hogy „bűneinket szívből fájlaljuk (fáj a bűn), egyre jobban gyűlöljük és kerüljük azokat." (Heidelbergi Káté 89. kérdés-felelet) Mindnyájunknak erre kell törekedni!

A bűnbánat, a bűnvallás módját illetően fontos tudni, hogy mit jelent a bűnök Isten szerint megbánása? Ézsau bűnbánata nem Isten szerinti volt. Az Isten szerinti bűnbánat fontos feltétele és egyben ajándéka, hogy felismerhetjük és megtapasztalhatjuk a megbánás folyamatában az áldást. Az ilyen bűnbánatban tékozló fiúként ráismerünk az Istentől elszakított állapot tarthatatlanságára. (Lk 15,17–20)

Másik lényeges jellemzője és lehetősége az ilyen bűnbánatnak, hogy minden őszinte bűnbánatból megtérés lehet! Lásd a tékozló fiú, lásd Zákeus történetét. Az Isten szerinti bűnbánatnak következménye kell, hogy legyen! „Bibliai értelemben a megtérés és a bűnbánat állandó jellemzője a keresztyén életnek." (Szűcs Ferenc: Hitvallásismeret)

Ez azt jelenti, hogy az Isten szerinti bűnbánat szoros kapcsolatban áll és mintegy része a megtérésnek. Az újjászületés egyszeri esemény, a megtérés naponkénti. Heidelbergi Káté fontos üzenete és tanítása a bűnbánat és megtérés fogalmának összekapcsolása: mindkettő a Szentlélek egyidejű munkája és ajándéka. „A bűnbánatban zajló megtérés Krisztushoz menekülés, melynek során ő segít előrébb és előrébb jutni."

(Fekete Károly) Jézus Krisztus uralomra jutása az életünkben jelenti az óember megöldöklését a bűnbánat és az engedelmesség által. (Róm 6,3–11)

S vajon mit érzékelhet ennek a folyamatnak a végén az ember? Úgy gondolom, sokan megtapasztaltuk már az őszinte bűnvallást követő felszabadító érzést. Aki egyszer is átélte már, hogy „mily jó, ha bűntől már szabad, az Úr szolgája vagy" (Ref. Énekeskönyv 467. ének), az ismeri a lelki szabadság semmihez nem hasonlítható, teljes belső örömöt ajándékozó kegyelmi állapotát! Nincs felemelőbb, boldogabb élet, mint Isten szolgálatában állni, az Ő gyermekének lenni.

Az igazi, Isten szerinti bűnbánatban leszámolás, teljes fegyverletétel szükséges, és visszatalálás az élet igazi forrásához. A saját erő kevés: „Hacsak Isten lelke újjá nem szül bennünket." (H.K. 8. kérdés-felelet)

Legyen hát a megtéréssel járó bűnbánat és bűnvallás ELKERÜLHETETLEN ÉLETKÉRDÉS, mely egyben üdvösségünk kérdése is – a határozott válaszunk: Igen, szükségem van rá! Biztasson és bátorítson erre az Ige üzenete:

„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz Ő, megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól." (1Jn 1,9)

Dr. Tóth János
a MRPSz Missziói és Diakóniai Bizottságának elnöke

A BŰNBÁNAT LÉPÉSEI

SIKLÓS JÓZSEF:
MEGVALLOM NEKED

Megvallom Neked, Jézusom,
bizony van sok hibám:
kezem-lábam engedetlen,
és csúnyát mond a szám.

Próbál ezen segíteni
jó tanács, nevelés;
szeretnék javulni; de hát
saját erőm kevés.

Te adsz, Jézus, bocsánatot,
és Te adsz új szívet,
s Veled sikerül kezdeni
új, boldog életet!

Keresztyén életkérdéseink között a legfontosabb: Van-e üdvösségem? Az üdvösséghez vezető út elkerülhetetlen része a bűnelrendezés. Most indult sorozatunk második kiadványának ez a témája.

Ha az újjászületett ember vétkezik, az két helyen biztosan megjelenik: Isten színe előtt és a saját lelkiismeretében. Mi a szabadulás útja?

Erre keressük a biblikus választ.

Keresésre késztet bennünket az is, hogy régen bűnbánati istentiszteleteknek hívtuk az úrvacsora előtti alkalmakat. Majd úrvacsorai előkészítő lett a neve, a bűn említése

elmaradt. Ma pedig a gyülekezetek többségében elmaradnak ezek az alkalmak is. Az embernek időre, és segítségre van szüksége, hogy rendezze a bűneit. Ehhez a bűnbánati istentiszteletek olyanok, mint egy hosszabb kórházi kivizsgálás, ami nem helyettesíthető egy rövid háziorvosi vizittel! Bontsuk ki 7 lépésben a bűnelrendezés folyamatát egy ember életében!

Mielőtt ezt tennénk, olvassuk el egy római katolikus gimnáziumi tanár rövid bizonyságtételét a szentgyónásról, ami – mint látni fogjuk –, talán nem is olyan idegen egy református hívő ember számára.

A bűnbánat szentsége

Miért szeretem a szentgyónást? Mert arra hív, hogy rendszeresen, őszintén megálljak Isten előtt. De segít-e ebben a pap jelenléte, szükségem van erre?

Egyértelműen igen, és nem csak azért, mert elfogadom, hogy egyházam bűnbánati fegyelme ezt számomra előírja. A pap nem Isten és közöttem áll, hanem Isten jelenlétét teszi egész közelivé, füllel hallhatóvá a számomra. A gyónásban megtörténik bűneim kimondása; a kimondott bűn egészen más, mint a fejben végiggondolt. Konkrétabb, pontosabb, az enyém, de a kimondás terében már rá tudok nézni kívülről. Ki- mondani, egyben eltávolodást is jelent. Én voltam, elkövettem ezt a bűnt, elvállalom, de nem vagyok azonos a bűnömmel.

A pap szavai pedig Isten szerető jelenlétét hozzák közel hozzám. A fülemmel hallhatom: Isten megbocsátotta bűneidet! Ugyanazokat a szavakat, amiket Jézus elmondott kétezer éve, elmondja nekem is a pap hangját használva. A gyónás tehát a szabadulás helye a számomra. Az a hely, ahol az Atya

szerető figyelmét érezhetem, Jézus szavait hallhatom, és a Szentlélek megerősítő, megújító erejében részesülhetek. Szükségem van rá, mert a bűnös énem erős, itt viszont megtapasztalhatom, hogy Isten szabadító ereje mindennél hatalmasabb. Ebben bízhatok, erre bízhatom rá az életemet.

(Borbáth Gábor)

A keresztyén bűnbánat hét lépése

1. LÉPÉS: A BŰNISMERET

Nagyon fontos, hogy bűnnek lássuk azt, amit Isten bűnnek tart! Ez ugyanis nem mindig van így, mivel az Isten nélkül élő emberek maguk döntik el, hogy mi a jó és mi a rossz, mi bűn és mi nem az. Erre a keresztyének is nagyon hajlamosak, hiszen mindannyian így nőttünk fel, és az újjászületésünkig mi is így éltünk. És sajnos ez nem mindig változik meg automatikusan a megtérésünk után. Nagyon hajlamosak vagyunk válogatni a bűnök között, és valamiféle szubjektív döntésre vagy érzésre bízni azt, hogy cselekedetünk égbekiáltó gonoszságnak vagy bűnnek minősül-e vagy nem?

A másik, ami helytelen gyakorlat, hogy akkor gondoljuk a bűnt bűnnek, ha kiderül. Sok keresztyén embernek is így hangzik az ide vonatkozó definíciója: „bűn az, ami kiderül". Amíg nem derül ki, addig nem bűn. Jóllehet tudjuk, hogy Isten és közöttünk falként állnak a meg nem vallott bűneink, és ráadásul nagyon rosszul érezzük magunkat ebben a helyzetben. Eszünkbe jutnak gyermekkorunk rosszaságai, és a bocsánatkérések utáni felszabadultság öröme, ami viszont segítheti a bűnvallásunkat.

Mi a bűn? Kórusban felelhetnénk: az Isten elleni lázadás, az engedetlenség, vagy egyesek talán azt is tudják, hogy a görög kifejezés szó szerint „céltévesztést” jelent. Csakhogy ezek általános és elméleti meghatározások a bűnre. A Biblia másképpen beszél a bűnről. Azt tanítja, hogy a bűnnek nagyon konkrét neve is van:

álnokság, árulás, babonaság, bálványimádás, besúgás, árulkodás, ellenségeskedés, engedetlenség a szülők iránt, felfuvalkodás, féltékenykedés, gőg, gyalázatos beszéd, gyilkosság, hálátlanság, hamisság, harag, házasságtörés, hazugság, igazságtalanság, indulatkitörés, irgalmatlanság, irigység, ítélkezés, kapzsiság, káromkodás, képmutatás, kérkedés, kérlelhetetlenség, kíméletlenség, megbízhatatlanság, mértéktelenség, nyerészkedés, önzés, paráznaság, pártoskodás, pletykálkodás, rágalmazás, ravaszság, részegeskedés, rosszindulat, szentségtelenség, bűnös szenvedélyek, szeretetlenség, széthúzás, vádaskodás, vakmerőség, varázslás, veszekedés, viszálykodás, a jó cselekedetek és a szolgálat elmulasztása.

Ez csak ötven a konkrétan megnevezett bűnök közül, ennél természetesen jóval több van! Jegyezzük meg: a bűnnek mindig van neve! És nekünk néven kell neveznünk, kíméletlenül le kell lepleznünk a bűnöket, ha szabadulni akarunk azoktól. A Sátán mindent megtesz, hogy a bűnök titokban maradjanak, elleplezve, kimondatlanul, rendezetlenül.

2. LÉPÉS. A BŰN FELISMERÉSE

Honnan ismerhetjük fel a bűnt? Vagyis miből fakad a helyes bűnismeret?

Két forrása van. Az egyik a Biblia, Isten Igéje, a másik az igével felfrissített, érzékeny lelkiismeret. Isten teljesen világosan és egyértelműen elmondja, hogy mi bűn és mi nem. Hogy mi az Ő akarata és mi a Sátán hazugsága. A Zsidókhoz írt levél verse ezt mondja: *„Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait."* (Zsid 4,12) Az igék közül a TÍZPARANCSOLAT egy valódi bűntükör. Igazságra vezérlő kalauz.

3. LÉPÉS: BŰNBÁNAT – A BŰN MEGBÁNÁSA

Pál is ír erről a Korintusi levélben: *„…az Isten szerinti szomorúság megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre."* (2Kor 7,10). A bűnrendezés harmadik lépése tehát a bűnösségünk feletti őszinte megszomorodás és a bűn meggyűlölése. **Olvassuk el a 32. zsoltárt!**

Ezzel kapcsolatban szeretnénk tudatosítani, hogy a bűnbánat nem csupán egy érzelmi felindulást jelent, hanem egy lelki, indulati elfordulást a bűntől. Azt a hozzáállást, hogy nem akarom a bűnt. Ez egy szívben végbemenő változás a bűnhöz való viszonyulásunkban. Enélkül a kimondott bűnbánó szavaink, akár Isten felé, akár emberek felé üresek, tartalmatlanok és képmutatók lesznek. Isten nem a szánk bűnvallását akarja hallani csupán, hanem a szívünk elfordulását szeretné látni a bűntől. Ez egy viszonyulás kérdése, amely nem árt, ha érzelmi hatással is van ránk. Legalábbis egy érzelmileg egészséges embernél így természetes.

4. LÉPÉS: BŰNVALLÁS ISTEN ELŐTT

Olvassuk el a 32. és az 51. zsoltárt! A bűn rendezésében ez az a pont, amit mindenki magától értetődőnek tart. Sokan azonban a hét lépésből mindössze ezt az egyet szokták megtenni.

Ennek a lépésnek ez az alapigéje: *„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól. Ha azt mondjuk, hogy nem vagyunk bűnösök, hazuggá tesszük őt, és nincs meg bennünk az ő igéje."* (1Jn 1,9–10)

Itt csak azt szeretnénk megismételni, hogy Isten ennyit kér és vár el tőlünk: hogy valljuk bűnnek a bűnt, és rendezzük is el Istennel. Viszont amennyire természetes egy hívő ember számára az, hogy Istennek meg kell vallanunk a bűneinket, annyira nem természetes ennek az Újszövetségben különös ígérettel kiemelt módja, amit régen úgy neveztek: GYÓNÁS. Erről szeretnénk részletesen is beszélni, éppen azért, mert protestáns körökben ezzel kapcsolatban nagy ismerethiány, és sok félreértés van. „Nem vagyunk katolikusok – mondják némelyek – akiknek gyónniuk kell!" És be kell ismernünk őszintén, hogy a gyónást eleve valamiféle bibliaellenes középkori szertartásnak képzeljük, csak azért, mert mi soha nem csináltuk. Bele sem gondolunk abba, hogy bizony vannak olyan ősi egyházi tradíciók, amelyek mögött nagyon lényeges bibliai igazságok állnak. És ez is ilyen! Meggyőződésünk, hogy ez is egy azok közül a bibliai igazságok közül, amelyeket helyre kell állítanunk ahhoz, hogy gyülekezeteink erőre kapjanak!

Az ide vonatkozó alapige: *„Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, (ez is tulajdonképpen gyónásnak minősíthető), és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok."* (Jak 5,16)

A bűnvallásnak a gőg az akadálya. Kimondani egy másik ember előtt, hogy mennyire gyenge, gyarló, sőt, néha undorító, csalódást okozó, kegyetlen vagy szívtelen vagyok. Ez óriási csapás a gőgnek, és a titokban megbújó bűnöknek! Mennyire meg kell üresítenem önmagam ehhez! Enélkül a bűn rendezetlenül marad, mert maga a bűnös szív, ott a mélyben háborítatlan maradhat. Isten csak azt a bűnvallást veszi komolyan, amit maga a bűnvalló is komolyan vesz és mélyen megbán.

János evangéliumában Jézus azt ígéri a tanítványainak, így nekünk is: *„Akiknek megbocsátjátok a bűneit, azok bocsánatot nyernek, akikéit pedig megtartjátok, azoknak a bűnei megmaradnak."* (Jn 20,23)

Krisztus áldássá tette számunkra a gyülekezetet, és benne testvérünket. És ezáltal lehet csak valóban egy test a Krisztus gyülekezete: ha nemcsak az Isten dicsőítésében egyek, hanem bűnbánó bűnösökként is közösségük van egymással. Letérdelek a testvérem elé, hogy előtte valljam meg bűnömet, nem neki, ahogyan a bocsánatot sem ő adja, hanem Istennek, de előtte. És a testvérem ekkor már a krisztustestet képviseli. Előtte már bátran lehetek bűnös. Az, aki valójában vagyok, hiszen Jézus Krisztus irgalmassága uralkodik közöttünk. És a testvérem Krisztus nevében hallgatja bűnvallásomat, és Krisztus nevében mondja ki a bocsánatot bűneimre. Így a bűnvallással közösséghez jutok: immár nem névleges, hanem valódi közösségre.

Mert a ki nem mondott, és be nem ismert bűn mindig elválaszt, és kiszakít a közösségből, de a bűnvallás, a bűnösök őszinte közössége mindig közösséghez juttat. Hiszen a másik is ugyanolyan Istenre szoruló ember, mint én! Van-e ilyen lelkületem?

És van még egy kimondhatatlanul nagy és nagyon-nagyon gyakorlati áldása ennek a „gyónásnak": a bűnvallással

BIZONYOSSÁGRA is jutok, az istenfiúság bizonyosságára: én is a krisztustesthez tartozom.

"…ahol (egy akarattal) ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük!" (Mt 18,20).

A bűnvallásnak (gyónásnak) van még egy nagyon lényeges szerepe, amely komoly segítség lehet a bűnnel szembeni harcunkban. Különösen bizonyos megkötözöttségeket okozó, titkos bűnökkel kapcsolatban. Ez pedig az ELSZÁMOLTATHATÓSÁG. Ha van valaki, aki előtt merünk nyíltak lenni, akit mi magunk hatalmazunk fel arra, hogy időről időre kérjen számon bennünket, szembesítsen minket magunkkal, az életünk problémás pontjaival, akkor a bűn nem tud titokban maradni, és ez mindig segít abban, hogy az életünk tiszta maradjon.

Itt nagyon fontos még, hogy akinek bűnt vallunk, lelkipásztor vagy lelki testvér, az „gyónási titokként" kezelje a bűnvallást, amit nem lehet kiteregetni, mert bizalomvesztéssel jár.

5. LÉPÉS: BŰNVALLÁS AZ ELŐTT, AKI ELLEN VÉTKEZTÜNK

Az ezután következő lépéseket szoktuk leggyakrabban kispórolni a bűnrendezéseinkből. A bűnnek ugyanis már láttuk, hogy az egyik legjellemzőbb vonása éppen az, hogy szeretne mindig titokban maradni.

Furcsa dolog az, hogy a keresztyének többsége a bűneit a szent Isten előtt nagyon ritkán szégyelli igazán, a többi hozzá hasonló szentségtelen, gyarló, ugyanolyan bűnös embertársa előtt viszont a legkisebbet is alig meri beismerni, és a föld alá süllyed, ha bármi is kiderül róla.

Természetesen megvan ennek is a magyarázata, még ha szomorú magyarázat is. Mégpedig az, hogy az embertársam

sokkal reálisabb számomra, mint Isten. Ebben is kiderül az, mennyire nem vesszük valóságosnak Istent, a szentségét, és azt, hogy mennyire gyűlöli a bűnt.

Nos, a bűn rendezésének ötödik lépcsője, hogy miután Istennek megvallottam a bűnömet, attól is bocsánatot kell kérnem, aki ellen vétettem.

6. LÉPÉS: A BŰN KÖVETKEZMÉNYEINEK RENDEZÉSE – AMENNYIBEN LEHETSÉGES

Nemcsak elméletben kell rendezni a bűneinket, hanem amit lehet rendbe is kell hoznunk, ki kell egyenlíteni a kárt. Erre sok példa és törvény van a Bibliában, a legrészletesebben a 2Mózes 21–22. fejezeteiben. Itt nagyon sok gyakorlati és konkrét eseten és példán keresztül van felsorolva, hogy miként kell rendeznünk a szándékos bűneink, például a lopás, vagy a hanyagságunk miatti károkat.

Általános alapelv, hogy ha anyagi kárt okoztunk, akkor meg kell térítenünk az általunk okozott kárt, méghozzá magunktól, mindenféle külön felszólítás vagy bírói végzés nélkül. *„Szeretettel és hűséggel jóvá lehet tenni a bűnt.”* (Péld 16,6)

7. LÉPÉS: EL KELL HAGYNUNK A BŰNT!

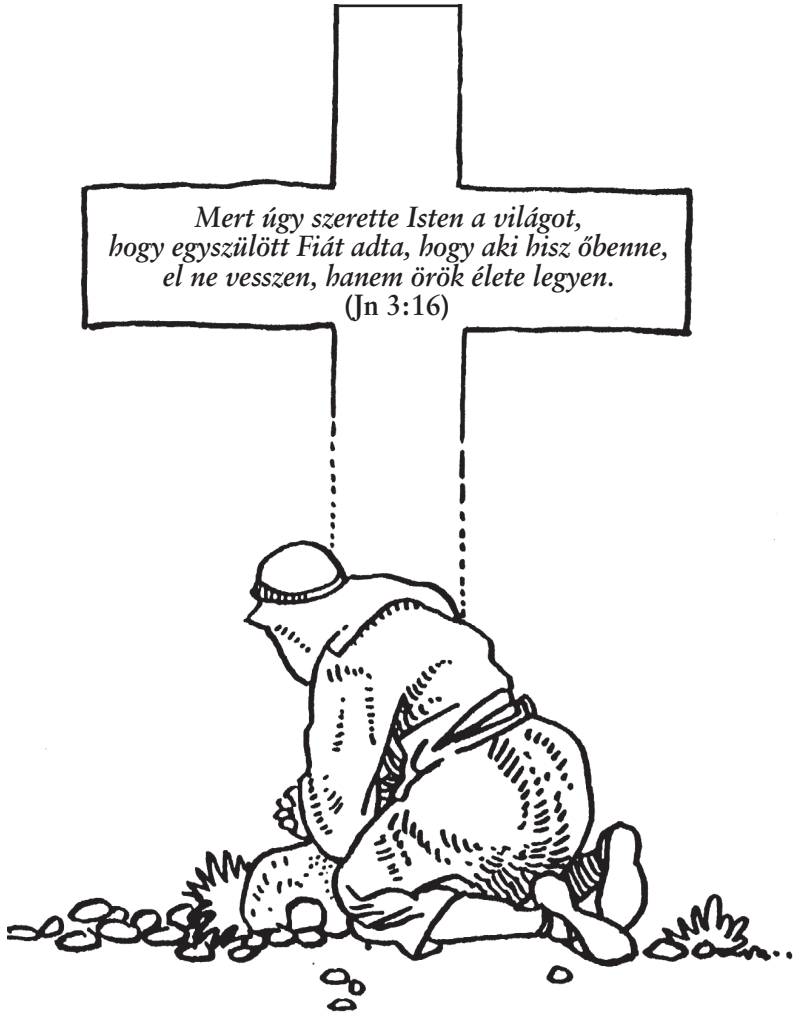
Ez az utolsó, de az előzőekkel ugyanolyan fajsúlyú lépése a bűnrendezésnek. Ugyanis vannak olyanok, akik éveken, évtizedeken keresztül vallják meg ugyanazokat a bűnöket. Mindig ugyanabban buknak el, és mindig ugyanazért kell bocsánatot kérniük. Hát ennyire gyenge lenne a mi Istenünk?

Ennyit érne a váltsághalála, hogy mi csak bocsánatokat kapjunk újra és újra, valóságos szabadulást és szabadságot már nem?!

A valódi bűnbánattal és bűnbocsánattal az is együtt jár, hogy elhagyjuk a bűnt, mert megutáljuk és tudatosan ellene állunk!

Itt fejeződik be a konkrét bűnös cselekedettel szembeni harcunk. Ebben az életben, a megromlott természetünk miatt ki vagyunk téve a kísértéseknek, és eleshetünk. De fel lehet állni! A baj az, ha folyamatosan a földön hasalunk, ha egy életen át csak kérjük a bocsánatot, de soha nem szabadulunk, és soha nem változunk, ha a bűnök megkötöznek, és hatalmuk alatt tartanak. De ez nem a krisztusi állapot, ez nem a fiúság állapota! A fiakra az jellemző, hogy fehér ruhában járnak, ami ha be is koszolódik, ki lehet mosni, de soha nem bújnak vissza a trágyás béres-ruhába! Megmossák, ha kell naponként az életüket a Bárány vérében, ahogy a Biblia ezt nevezi. Még idekívánkozik a kegyelmes Isten bűnfelejtő szeretete. Ő a megvallott, megbánt bűnt elfelejti, sőt a háta mögé veti, sőt a tenger mélyére veti. Így nekünk se kell újra elővenni a megvallott, megbocsájtott bűneinket.

*„Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk. Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt. Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket. Amilyen irgalmas az apa fiaihoz, olyan irgalmas az Úr az istenfélőkhöz” (*Zsolt 103, 10–13)

Mert úgy szerette Isten a világot,
hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne,
el ne vesszen, hanem örök élete legyen.
(Jn 3:16)

Reményik Sándor:
KEGYELEM

Először sírsz.
Azután átkozódsz.
Aztán imádkozol.
Aztán megfeszíted
Körömszakadtig maradék-erőd.
Akarsz, egetostromló akarattal –
S a lehetetlenség konok falán
Zúzod véresre koponyád.
Azután elalélsz.
S ha újra eszmélsz, mindent újra kezdesz.
Utoljára is tompa kábulattal,
Szótalanul, gondolattalanul
Mondod magadnak: mindegy, mindhiába:
A bűn, a betegség, a nyomorúság,
A mindennapi szörnyű szürkeség
Tömlöcéből nincsen, nincsen menekvés!
S akkor – magától – megnyílik az ég,
Mely nem tárult ki átokra, imára,
Erő, akarat, kétségbeesés,
Bűnbánat – hasztalanul ostromolták.
Akkor megnyílik magától az ég,
S egy pici csillag sétál szembe véled,
S olyan közel jön, szépen mosolyogva,
Hogy azt hiszed: a tenyeredbe hull.

Akkor – magától – szűnik a vihar,
Akkor – magától – minden elcsitul,
Akkor – magától – éled a remény.
Álomfáidnak minden aranyágán
Csak úgy magától – friss gyümölcs
Ez a magától: ez a ***Kegyelem.***

A BŰNBÁNATI ALKALMAK JELENTŐSÉGE

Szükség van-e testvéri közösségben vagy személyes formában a bűnvallásra, a „gyónásra”, rendszeres lelki beszélgetésekre gyülekezeteinkben?

Igen, az előző pontokban leírtakért. Azért figyeljünk erre és kérjük a Szentlélek Istent, hogy a bűn, a bűnbánat, a bűnbocsánat „Életkérdésünk” legyen, ellentétben a világ mai gyakorlatával, ahol nem téma a bűn. Némelyek azt hiszik, hogy ezt is meg kellett reformálnunk, pedig ezt nem kellett volna. Luther a gyónást szentségnek tartotta, sőt haláláig gyóntatott. Sajnos ettől mára nagyon messzire kerültünk.

A napi „lelki lábmosásra” szükségünk van, mert akaratlanul is, de naponta bepiszkolódunk. Úgy is fogalmazhatjuk ezt, hogy megtérésünkkor tulajdonképpen „ÉLETGYÓNÁSRÓL” van szó, hiszen egész életünk rászorul arra, hogy felszínre jöjjenek mulasztásaink, hiányosságaink, s ez a bűnök felismerésével és megvallásával valósul meg, de erre továbbra is minden nap szükségünk van. Mint szóltunk róla, a megtért léleknek is szüksége van napi tisztálkodásra, ami az esti imánál egy naponkénti áldott, életmentő gyakorlata lehet életünknek.

Hisszük, hogy ez a bűnbánati, bűnvallási gyakorlat megerősítené a református egyházunkat, tisztulást hozna gyülekezeteinkben.

Milyen áldott gyakorlat lenne, ha minden évben a lelkipásztor egyenként lelki beszélgetést folytatna presbitereivel. A gyülekezeti látogatás általános és rendszeres heti gyakorlat lenne, ahol mind a jó, mind a kényes dolgok terítékre kerülnének. Ez a lelki tisztálkodásunk fontos helye és eseménye

lenne. Szeressük meg ezt a szót, hogy „bocsáss meg”, még ha nehéz is kimondani. *„Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól. Ha azt mondjuk, hogy nem vagyunk bűnösök, hazuggá tesszük őt, és nincs meg bennünk az ő igéje.”* (1Jn 1,8–10)

TOMPA MIHÁLY:
BŰNBOCSÁNAT

Álmatlan éjben az ágy vánkosán,
Zarándok-úton s a templom kövén:
Oh, mennyi könny hull széjjel titkosan,
A fájdalom forrásiból jővén!
Midőn felkél a vádló síri árny,
Melyet sok év és hallgatás temet,
Fedett arccal sóhajt a bűnhődő:
Isten bocsásd, bocsásd meg vétkemet!

– Én bűnös kéjt vadásztam, – tudva bár
Azt a sivár átkot, mely rajta van; –
Lábbal tapodtam hűséget, frigyet;
Eszeveszett valék és fajtalan;
A drága nő szívét meggyilkolám,
Szétszórtam édes, szép családomat!
Hah mily örvény...! menten alábukom,
Ha kezed, oh Isten, nem támogat!
– Szerettem a cselt, álnok utakat,
Hamis keresményt és ragadományt;
S barlangomban abból rég semmi sincs,
Mi ott orzó kezem halomra hányt.

E kéz... e kéz! vérfoltokkal tele...
Pedig folyvást őrült hévvel mosám!
És dugnom kell... s tűnődnöm szüntelen,
Isten haragján, – hóhér pallosán.

– Te ültetél tanácsba engemet,
Igaz bíró s igazság istene!
Rám bíztad az ítélet mérlegét,
De az kezemben félre billene...
Bűnöst feloldtam, nem az igazat,
Megronta: kegy, hiúság, önhaszon...
Oh, megindul-e most jobban az ég,
Mint egykor én, – a könnyűn, panaszon?!

– Megvetve, oh Isten, törvényedet:
Kicsúfolám hatalmad, létedet!
Igaz vagy s rettentő, midőn magad
A tagadóval megösmérteted!

Ki lázadón reád fegyvert fogék:
Saját szívembe mélyedt fegyverem...
A mélységből kiáltok: könyörülj!
Im bűnbánatban mellemet verem...

Az arc porban hever s a könny ömöl,
A hű vezeklő bűnét látja csak...
S hogy Istenhez fordul bocsánatért:
Szétválni kezd lelkében szín, salak.
S ha a szív meglágyult, mint a viasz,
Új ember lenni a bűnös ha kész,
Felé hajlik az égi irgalom:
Bízzál fiam, bűnöd bocsátva lész!

S te? furdalást nem ösmersz. s üdved az,
Hogy ácsorogsz fényes ajtók körül;
Hivalgón hordod a Kain-jegyet,
Mit jobbulás rólad le nem törül:
Tetted leend majd ellened tanú,
S tűz, mit fejedre sok nap gyűjtöget...
Neked, áruló! nem bocsátja meg,
Ne is bocsássa Isten, bűnödet!

Az elfogadott bűnbocsánat öröme, az igazi felszabadult öröm! A keresztyén élet örömteli élet. Örvendező, és örvendezve szolgáló élet. Ezt kívánjuk szívből az olvasónak is!

TELJES KEGYELEM KRISZTUSBAN KEGYELEM KEGYELEMRE

Sándor Levente igehirdetése az eddig leírtakat Isten nézőpontjából - felülnézetből - mutatják be. Mit tett a Szentháromság Isten azért, hogy mi, bűn alá rekesztett emberek mégis kegyelmet nyerjünk...

„Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal. … Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre." (Jn1,14 és 16)

A legutóbbi alkalmon arról tanított minket Isten az Ő Igéjéből, hogy Ő nem csupán részleges, mulandó, ideigvaló, átmeneti, vagy látszólagos dolgokat akar adni nekünk, hanem a teljességet. Nem féligazságokat, és félmegoldásokat kínál nekünk, hanem a teljes igazságot feltárja előttünk, és valódi megoldást kínál minden bajunkra. A mi valódi problémáinkra valódi, és teljes megoldást tud és akar adni nekünk. A mindenség Ura ma a teljes kegyelmet tárja elénk.

Krisztusban Isten nem csak részleges kegyelmet akar adni neked, hanem teljes kegyelmet. Nem csak néhány nagyobbnak tűnő bűnödet akarja eltörölni, hanem az összest, mert minden bűn nagy dolog, minden bűn halálos. Milyen könnyen beérjük ebben is félmegoldásokkal. Megelégednénk sokszor azzal is, hogy csak a nagyobbnak látszó kirívó bűneinket törölje el Isten, de az általunk megszokott, a világ szemében elfogadott bűnöket nyugodtan megtűrnénk az életünkben, pedig ezek is ugyanolyan halálosak, és Isten ezeket is el tudja,

és el akarja törölni, ezekből is meg akar szabadítani. Másfelől nem csak a kicsinek látszó bűneidet akarja megbocsátani, de a nagyobbnak látszó bűnöket nem, ahogy az emberek teszik sokszor, hanem minden bűnünket el tudja, és el akarja törölni. A titkos és a nyilvánvaló bűnöket, a kicsinek és a nagynak látszó bűnöket, a kirívó és a megszokott bűneidet egyaránt. Isten Jézusért minden bűnünket teljesen eltörli, megkegyelmez nekünk, ha elfogadjuk azt a teljes kegyelmet, amit Ő kínál nekünk, mert Ő teljes kegyelmet, teljes szabadulást kínál mindannyiónknak.

Amikor arról beszélünk, hogy Isten kegyelme teljes kegyelem, akkor látnunk kell, hogy Ő nem végez félmunkát, és nem látszatmegoldásokat akar adni nekünk. Gyerekkorunkban, három fiútestvéremmel voltunk egy szobában. Minden héten ki volt adva, hogy takarítsunk ki a szobánkban, amit mi meg is tettük a magunk módján. Látszólag elég szép rend volt a szobánkban, legalábbis mi így gondoltuk. A szoba közepén a padlót felsöpörtük, a dolgainkat a helyükre tettük. De ha valaki benézett volna a szekrénybe, vagy a szekrény alá, esetleg az ágy alá is, az láthatta volna, hogy valójában nincs rend a szobánkban. Sokan csak így akarnak „megtisztulni", csak ilyen kegyelemre vágynak, hogy más ne lássa a bűneiket, de nem akarnak azoktól teljesen megszabadulni. Isten a titkolt, és emberek előtt szégyellt, emberek elől elrejtett bűneidtől is meg tud, és meg akar tisztítani téged. Ne érjük be látszatmegoldásokkal, hanem fogadjuk el, és kérjük Isten teljes kegyelmét.

Isten kegyelme nélkül teljesen elveszett emberek vagyunk. Ezt nagyon fontos látnunk, és értenünk, mert amíg azt hisszük, hogy a bűn nem olyan nagy dolog, addig nem fogjuk látni, és érteni a kegyelem szükségességét sem, és nem fogjuk érteni azt sem, hogy Jézus miért halt meg a kereszten. Jézus Krisztus

nélkül a kárhozat felé rohan az életünk. A bűn elválaszt minket Istentől, és kizár minket a mennyből, az örökéletből. Ezért jött el Jézus ebbe a világba, ezért lett emberré az Isten Fia, mert szeretett minket, és nem akarta hagyni, hogy elvesszünk. Jézus Krisztus drága áron szerezte meg nekünk a teljes kegyelmet. Ahhoz, hogy a mi bűneinket teljesen el tudja törölni, Ő teljesen odaadta magát, és meghalt értünk a kereszten, Ő vállalta magára a mi bűneink büntetését, és meghalt azért, hogy mi élhessünk. Ilyen drága a kegyelem, hogy Jézus az Élete árán szerezte meg nekünk. Valóságosan, és teljesen meghalt, hogy mi valóságosan, és teljesen átélhessük Isten teljes kegyelmét. **Ez a kegyelem kihat a múltunkra, a jelenünkre és a jövőnkre is, valójában az egész életünkre.**

Isten megbocsátja a múltban elkövetett bűneinket

Ennek a kegyelemnek az első része a **bűnbocsánat**. Amikor elfogadjuk Krisztusban Isten kegyelmét, Ő megbocsátja minden egyes bűnünket, lemossa rólunk a bűn szennyét, és megtisztítja az életünket.

Nincs, nem lehet többé ítélet az ellen, aki Krisztust elfogadta, és benne a teljes kegyelmet átélte. *„Kicsoda vádolja az Isten választottait?”* Kérdezi Pál apostol (Róm 8,33-34). De a választ is megadja: *„Nincs többé semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban vannak”* (Róm 8,1). Krisztus az Ő kereszthalála által teljesen eltörölte, semmivé tette a benne hívők minden bűnét, és megsemmisítette az ellenünk szóló vádiratot. *„Eltörölte a követeléseivel minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, és eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára.”* (Kol 2,14) Aki összeköti az életét Jézussal, az kapja meg, és éli át ezt a teljes feloldozást, Isten teljes kegyelmét.

Tavaly karácsonykor, amikor a templomi karácsonyfát állítottuk fel, a kezem elég csúnyán gyantás lett. Szinte a teljes tenyerem fekete volt a fenyőgyantától. Néztem, és arra gondoltam, hogy ez nem fog lejönni a kezemről egykönnyen, még karácsonykor is ilyen csúnya fekete lesz. De amikor a Gondnok úr észrevette, hogy milyen fekete lett a kezem, csak ennyit mondott: „be kell kenni vajjal". Mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. S amikor rákérdeztem, akkor újra elmondta, hogy kenjem be vajjal, és az lehozza a fenyőgyantát. Nem nagyon akartam elhinni, hiszen az egyik testvérem egy fatelepen dolgozott évekig, és amikor ott fenyőfával dolgoztak, akkor hetekig fekete volt a keze, amíg le nem kopott a gyanta. Pedig ott még adtak is nekik egy olyan szappant, ami elméletileg lehozza a gyantát, de sajnos a gyakorlatban nem hozta le. Így aztán egy darabig hezitáltam, hogy kenjem-e be vajjal a kezemet, vagy sem. Nem sok reményt fűztem hozzá, de ha már János bácsi ezt mondta, akkor gondoltam kipróbálom. S amikor rákentem a gyantás fekete kezemre a vajat, és utána lemosva azt láttam, hogy a gyantának se híre, se hamva nem maradt a kezemen, olyan volt, mint azelőtt, akkor, nem hittem a szememnek. Órákig a hatása alatt voltam, és mintha valami csoda történt volna velem úgy mutogattam a feleségemnek és a gyerekeimnek. Ilyen a teljes kegyelem. Ha elfogadjuk, hogy Jézus Krisztus értünk halt meg, ha elhisszük, hogy Ő el tudja törölni a bűneinket, és meg tud tisztítani minket, akkor Ő teljes megtisztulást ad nekünk, és minden bűnünket teljesen lemossa rólunk.

Hogy megértsük Isten felfoghatatlan kegyelmét, amelyet kínál nekünk a mi Urunk, ilyen képeket használ a Biblia: *„Én, én vagyok az, aki eltörlöm álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem."* (Ézs 43,25) *„Megbocsátom*

az ő bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem." (Jer 31, 34). Értjük, hogy mit mond Isten? Értjük, hogy mit ígér? A mindent tudó Isten megígéri neked, hogy ha hiszel Jézus Krisztusban, akkor Ő el fogja felejteni a bűneidet, megbocsátja, eltörli, és nem fog rájuk emlékezni, mintha soha nem is lettek volna. Ilyen csodálatos az Isten kegyelme, és valóban teljes, mert minden bűntől tisztára mos minket.

Mégis tapasztaljuk, hogy **a Sátán időnként rég megbánt és rég megbocsátott bűnökkel vádol újra és újra minket.** Ha tudjuk, hogy Isten már megbocsátott nekünk, ne hagyjuk, hogy elvegye a Sátán a hitünket, ne hagyjuk, hogy megrontsa az örömünket, hanem nézzünk, és mutassunk a keresztre, ahol Jézus Krisztus minden bűnünkért tökéletesen eleget tett, s legyünk hálásak a kegyelemért és legyünk boldogok a kegyelemben.

A keresztyén ember egyik nagy ellensége az önvád. Ha vádol minket a mi szívünk, mondja János apostol, ne felejtsük el, hogy Isten nagyobb a mi szívünknél (1Jn 3,19–20). Ha Isten felmentett minket, akkor rá hallgassunk, ne a szívünkre. A szívünk megcsalhat, de Isten soha! Volt egy ember, aki elgázolt valakit. Nem szándékosan, hanem a részeg ember beesett az autó elé, és ő már nem tudott megállni. Elgázolta. Az elgázolt ember belehalt a sérülésekbe. A bíróság felmentette, de ez az ember mégis összeroskadt az önvád súlya alatt. Ő nem tudott magának megbocsátani, nem tudta feldolgozni ezt a dolgot. Rendszeresen eljárt Gyökössy Endréhez, és minden egyes alkalommal újra, és újra kínos részletességgel elmesélte a történetet. Ő mindig türelmesen meghallgatta, igyekezett rámutatni, hogy Isten kegyelme el tudja törölni az ő bűnét, és azt is mindig elmondta, hogy a bíróság felmentette őt, nem bűnös. Isten is megbocsátott, ne vádolja magát. De az ember nem tudott megbocsátani önmagának. Egy alkalommal,

amikor újra elmondta a történetet, a lelkész ezt mondta neki: „te tolvaj vagy!" Az ember megdöbbent. De ő tovább folytatta: „Tolvaj vagy, mert Isten megbocsátott neked, de te mindig visszalopod a bűnödet. Ha hiszed, hogy Isten megbocsátott neked, ha elfogadtad az Ő kegyelmét, ne hagyd, hogy az önvád, vagy a Sátán bármely vádja elválasszon téged Isten teljes kegyelmétől." Ezután imádságban odaálltak Isten színe elé, és ez az ember letette a bűnét, és átélte Isten teljes kegyelmét. Feloldozva, és felszabadulva ment haza.

A bűn, és a Sátán meg akar kötözni minket, de Isten nekünk is ezt a feloldozást, és felszabadulást kínálja Krisztusban. Ne hagyjuk, hogy a Sátán megkötözzön, ne hagyjuk, hogy az önvád fogva tartson, hanem jöjjünk Jézushoz, kiáltsunk hozzá segítségért, szabadulásért, és Ő fel fog oldozni minket. Isten minden egyes múltban elkövetett bűnödet megbocsátja, ha bocsánatot kérsz tőle, és elfogadod az Ő kegyelmét, amit Jézusban kínál nekünk. Ahogy mondja Isten Igéje: *„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól."* (1Jn 1,9).

Isten kegyelme a jelenben: megtisztít a bűnös megszokásoktól

Óriási dolog a bűnbocsánat, de a teljes kegyelem nem áll meg ott, hogy a múltban elkövetett bűneinket megbocsátja, hanem azt, aki elfogadja ezt a kegyelmet, **Isten megtisztítja egészen.** Megtisztítja az életünket, és megújít. Minden rossz szokástól, minden bűnös megkötözöttségtől, minden rossz beidegződéstől megtisztítja azt, aki valóban él ezzel a kegyelemmel, s nem csak a múlt terhétől, a múltban elrontott dolgoktól szabadul meg, hanem a jelenben is erőt kap, hogy örömmel, és hálával tudjon nemet mondani a bűnre.

A régiek így fogalmazták ezt meg, hogy az Isten nélkül élő ember „nem tud nem vétkezni”, nem tud nemet mondani a bűnre, nem tud megszabadulni a bűnös megszokásokból. De a keresztyén ember, akit Isten megszabadított a bűn megkötözöttségei alól, már „tud nem vétkezni”. Már tud nemet mondani a kísértésre, a bűnös megszokásokra.

A keresztyén embernek nem veszteség, hogy „nem csalhat”, hanem öröm, hogy nem kell csalnia, mert már nem a bűn szolgája, hanem Isten szabad gyermeke, aki átélve Isten feloldozó kegyelmét örömmel tapasztalja meg, hogy „tud nem csalni”. A keresztyén ember nem érzi kevesebbnek magát attól, hogy nem él a bűnben, a hazugságban, a parázsnaságban, a békétlenségben, vagy az alkohol rabságában… hanem hálás, hogy Isten kiszabadította a bűn fogságából, feloldozta, és szabadon tisztán akar élni a mában is Isten iránti hálával. Hálás azért, hogy Krisztus megszabadította a rossztól, ezért örömmel, hálával és tudatosan mond nemet a bűnre, és örömmel követi Megváltóját. Nem a bűnök, és a bűnös megszokások rabja, hanem Krisztus szabad és boldog gyermeke, aki Krisztus vezetésére és útmutatására figyel. Önként, és örömmel teszi le láncait, és hálás örömmel követi a szabadító Jézust. Nem vágyik vissza a bűnbe, nem sírja vissza a bűnös örömöket, hanem tettekkel fejezi ki a háláját Isten felé, és nem érti, hogyan tudott azelőtt Isten nélkül élni, mert a teljes kegyelem betölti a felszabadulás örömével, és öröm számára, hogy a bűn szolgája helyett Isten boldog és szabad gyermeke lehet.

Isten teljes kegyelme megszabadít a rossztól, és felszabadít a jóra. A rossz szokásoktól, bűnös beidegződésektől megszabadít, és erőt ad, hogy a jót tegyük, hogy örömünket leljük a jóban, a szeretetben, a megbocsátásban. A keresztyén ember nem félelemből, nem kényszerből, nem kötelességtudatból

szakít a rosszal, és teszi a jót, hanem hálás a szíve, hogy Isten megszabadította, és hálás örömmel követi Jézust, és teszi azt, amit Ő kér tőle.

Zákeus nem szomorúan áll előttünk, hogy többé nem csalhat, nem lophat, nem verhet át másokat, hanem amikor Jézus által megismeri Isten teljes kegyelmét, és életet megújító szeretetét, akkor boldogan áll elő, és boldogan mond le a láncairól. Örül, hogy végre megszabadulhatott a múlt minden terhétől, minden egyes bűnétől, amit a múltban elkövetett, és boldogan éli át, hogy Jézus minden bűnös megkötözöttség alól teljesen feloldozza őt. Nem a bűnös megszokások rabja többé, hanem Isten szabad, és boldog gyermeke, aki örömmel és önként teszi a jót. Így akar Isten a jelenben is velünk lenni, hogy szabaddá tegyen, és erőt adjon, hogy szabadok is maradjunk általa.

Már átélted Isten szabadító kegyelmét Jézusban? Már megtapasztaltad, hogy Ő eltörölte a múltban elkövetett bűneidet, de vannak olyan bűnök, bűnös szokások, amik visszavisszatérnek, és nem tudsz tőlük teljesen megszabadulni? Kérd Krisztus kegyelmét, Aki teljes szabadulást, teljes kegyelmet tud neked adni. A bűnt nevezd bűnnek, valld meg őszintén Jézusnak, ismerd be gyengeségedet, mondd el neki, mennyire vágysz a szabadulásra, és Ő meg fog szabadítani téged! *„Ha a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek."* (Jn 8,36)

Ugyanakkor azt is látnunk kell, hogy Isten nem csak meg tud, hanem meg is akar szabadítani minket a bűnös megszokásainktól. Ő bűnt gyűlölő Isten, Aki azt szeretné, hogy a gyermekei tiszták, és szabadok legyenek. Ezért meg akar szabadítani, hogy valóban szabadok legyünk. Ahogy Jézus mondja: *„Bizony, bizony, mondom nektek, hogy aki bűnt cselekszik, az a bűn szolgája. A szolga pedig nem marad a házban*

örökre: a fiú marad ott örökre. Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.” (Jn 8,34–36). Meg akar tisztítani, és tisztán is akar tartani minket. Meg akar áldani, hogy a szabadságban jól érezzük magunkat, és ahogy Zákeus, úgy mi is örömmel tegyük le a rosszat, és kövessük a jót. Ne érjük be kevesebbel! Tegyük le bűneinket, és hagyjuk, hogy egészen megtisztítson minket, és egészen átjárjon az Ő kegyelme, amely erőt ad, hogy a hétköznapokban is meg tudjuk élni a hitünket, a kísértésekben is meg tudjunk állni, a bűn csábítására is nemet tudjunk mondani, és hálásak legyünk azért, hogy a jót választhatjuk. Éljünk minden nap az Isten kegyelme által adott szabadságunkban.

Isten kegyelme a jövőben: betölt kegyelmi ajándékokkal, hogy tudjuk Őt örömmel szolgálni

Krisztus kegyelme teljes kegyelem! Megbocsát, hogy ne cipeljük a múlt bűneit. Megtisztít, hogy a jelenben se legyünk a bűnös megszokások rabjai, de aztán sem hagy magunkra minket. Ezt jelenti ez a rejtélyes mondat: „az Ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre”. Kegyelmet kegyelemre? Hát ez meg mit jelent? Azt, hogy Isten a kegyelem kifogyhatatlan forrása. Nem csak megbocsát, hanem meg is újít. Nem csak eltörli a bűneinket, hanem be is tölt kegyelme ajándékaival, és munkába állít, hogy az Ő erejével, az Ő dicsőségére, és mások javára munkálkodjunk. Ahogy a kertben nem csak kiirtjuk a gazt, és aztán nézzük, hogyan nőnek ki újra, hanem be is ültetjük hasznos növényekkel. Ahogy az autónkból nem csak kivesszük a rossz, tönkrement alkatrészeket, hanem új, jó alkatrészt teszünk a helyére.

Isten kegyelme megnyitja a szemünket, hogy meglássuk, mit tehetünk mi Isten ügyéért. Isten kegyelme erőt ad, és

indítja a kezünket, hogy meg is tudjuk tenni, azt, ami jó. Isten csodálatos kegyelmi ajándéka, hogy szolgálhatjuk Őt, és segíthetjük egymást. Maga mellé állít, mint apa a fiát, és szeretettel tanít, hogy mit tegyünk, és mit hogyan tegyünk.

Ezt a teljes kegyelmet élte át a gadarai megszállott (Mk 5, 1–20). Ezt a minden bűnt eltörlő, minden megkötözöttségtől megszabadító, és a szolgáló tiszta, boldog életre felszabadító kegyelmet tapasztalja meg Jézus közelében. Jézus nem csak az ördögöket űzi ki belőle, és aztán tovább megy, hanem amikor újra látják a gadarai emberek, akkor már megújult élettel, felöltözve Jézus mellett ül, Őt hallgatja, Őt akarja követni. Jézus küldetést ad neki, feladatot bíz rá: *„Menj haza a tieidhez, és vidd hírül nekik, milyen nagy dolgot tett veled az Úr, és hogyan könyörült meg rajtad. Az pedig elment, és hirdetni kezdte a Tízvárosban, hogy milyen nagy dolgot tett vele Jézus, és mindenki csodálkozott."* (Mk 2, 19–20)

Isten nekünk is küldetést akar adni. Aki megismerte Őt, átélte az Ő kegyelmét, annak új, áldott célja, boldog küldetése van ebben a világban. Jézus szolgálatot akar adni neked is. Különböző emberek vagyunk együtt a gyülekezetben, különböző adottságokkal, különböző dolgokat veszünk észre, és különböző dolgokhoz értünk, de így tudjuk kiegészíteni egymást. Isten lehetőséget ad neked, hogy a neked adott tálentumokkal szolgálj neki. Személyre szabott feladatot ad mindannyiunknak. Pál apostol a Római levélben egy testhez hasonlítja a keresztyén Gyülekezetet, és a test különböző tagjaihoz hasonlítja a hívőket. *„Mert a nekünk adott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak, eszerint szolgálunk is…"* (Róm 12,6). A kezünknek és a lábunknak is megvan a maga feladata, ahogy nekünk is itt a Gyülekezetben. Mindenkinek csak a saját tálentumával kell szolgálnia a Gyülekezet épülésére. Viszont Isten mindannyiunkat számon kér

majd, hogy a nekünk adott tálentumokkal, kegyelmi ajándékokkal hogyan szolgáltunk.

Isten kegyelme szolgálatra hív. A Tőle kapott képességeinkkel, lehetőségeinkkel vigyük közelebb Isten szeretetét másokhoz. *„Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk."* (Ef 2,10).

Olyan jó látni, és átélni, hogy Isten kegyelme túlcsordul azoknak az életén, akik hittel, és hűséggel, alázattal és szeretettel elvégzik azt, amit Isten rájuk bízott. Amire Isten neked nyitja meg a szemedet, amellett ne menj el közömbös szívvel, hanem tegyél meg mindent, hogy az rendbe jöjjön, s ezzel is tégy bizonyságot arról, hogy mennyire szereted a te Megváltó Uradat, s mennyire hálás vagy neki. Így lehetünk Isten teljes kegyelmének, a rajtunk túlcsorduló kegyelemnek a boldog eszközei. Ha valakinek a bajára, bűnére Isten felnyitja a szemed, segíts neki, hogy Isten kegyelme túlcsorduljon rajtad, és a te szereteted által gyógyuljanak emberi életek, családok, erősödjön testvéreid hite, és Istenre mutasson hűséges szolgáló életed. Ezzel is bizonyságot tehetünk a hitünkről, Isten iránti szeretetünkről, és arról, hogy hálás szívvel követjük Őt. Töltse be a szívedet és az életedet Isten teljes kegyelme, és hagyd, hogy miután megtisztított, meggyógyított téged, túlcsorduljon rajtad, és áradjon rajtad keresztül is mások felé.

Ragadjuk meg Jézus Krisztus felénk kinyújtott kezét. Ragadjuk meg azt a csodálatos és teljes kegyelmet, amit Ő drága áron, az élete árán szerzett meg nekünk, de ajándékba adja mindazoknak, akik elfogadják tőle. Ragadjuk meg ezt a csodálatos lehetőséget, amelyet Ő kínál nekünk, hogy megszabaduljunk minden múltban elkövetett bűn terhétől,

megszabaduljunk minden rossz megszokástól, és legyen erőnk Krisztus ereje által örömmel tenni a jót, mert az is Isten kegyelme, hogy tehetjük a jót. Adja az ÚR, hogy az Ő teljes kegyelme teljesen átjárja az életünket!

Imádkozzunk

ÚR Jézus Krisztus, drága Megváltónk! Hálát adunk neked azért a végtelen kegyelemért, amiről ma is hallhattunk, de amit minden nap átélhetünk. Köszönjük, hogy kegyelmedből élhetünk, és kegyelmed által nyertünk örök életet is. Dicsőítünk Téged a Te nagyságodért, és bölcsességedért! Olyan jó tudnunk, hogy Te nem végzel félmunkát. A Te kegyelmed teljes. Amit elkezdtél a mi szívünkben azt el is végzed, véghez is viszed teljesen. Kérünk, teljesítsd ki a Te kegyelmedet a mi szívünkben! Köszönjük, hogy megszabadítasz minden múltban elkövetett bűnünkből! Köszönjük, hogy te minden bűnös megszokás láncát is le tudod oldani a kezünkről, és a szívünkről! Kérünk, oldozz fel teljesen, szabadíts meg, és szabadíts fel a Te szolgálatodra, hogy felszabadult örömmel, hálás szeretettel szánjuk oda magunkat a szolgálatra, és vegyük észre, mit tehetünk a Te országod építéséért. Áldd meg gyermekeinket, unokáinkat, szeretteinket is, hogy ők is megismerjék, és átéljék a Te csodálatos kegyelmedet, és megtapasztalják, milyen csodálatos dolog a Te gyermekednek lenni. Kérünk a betegekért, gyógyító kegyelmeddel hajolj le hozzájuk! Vezesd életünket a Te kegyelmed által, hogy a helyes úton tudjunk járni a ránk következő héten is, és életünk minden napján! A Te nagy nevedért kérünk hallgass meg bennünket, és végtelen kegyelmeddel maradj velünk! Ámen

(Elhangzott Szadán 2016. június 12-én. Megjelent 2020-ban Sándor Levente: A teljesség igénye című könyvében)

Végül Ady Endre az Istenre találásának gyönyörű vallomásával fejezzük be, buzdító írásunkat.

ADY ENDRE:
AZ ÚR ÉRKEZÉSE

Mikor elhagytak,
Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.

Nem harsonával,
Hanem jött néma, igaz öleléssel,
Nem jött szép, tüzes nappalon
De háborús éjjel.

És megvakultak
Hiú szemeim. Meghalt ifjúságom,
De őt, a fényest, nagyszerűt,
Mindörökre látom.

Áldás Békesség Istentől az olvasónak!